

Kázeň z evanjelických večerných Služieb Božích v Bratislave (Nový kostol), utorok po Kvetnej nedeli, 12.4.2022, 18.00; ES 97, 106, 422, A 26; Ž 71, 1-8

Lukáš 19, 28 – 40: „²⁹ Ako sa priblížil k Betfagé a k Betánii, k vrchu pomenovanému Olivový, poslal dvoch učeníkov ³⁰ a povedal: Chodte do dediny, ktorá je naproti. Keď vojdete do nej, nájdete osliatko priviazané, na ktorom nikdy nikto nesedel. Odviažte ho a privedte. ³¹ A ak sa vás niekto spýta, prečo (ho) odväzujete, takto poviete: Pán ho potrebuje. ³² I odišli tí, čo boli poslaní, a našli (všetko), ako im povedal. ³³ Keď odväzovali osliatko, povedali im jeho majitelia: Čo odväzujete to osliatko? ³⁴ Odpovedali: Pán ho potrebuje. ³⁵ A priviedli ho k Ježišovi, položili svoje rúcha na osliatko a posadili naň Ježiša. ³⁶ Ako šiel, prestierali svoje plášte po ceste. ³⁷ Keď sa však už blížil ku svahu Olivového vrchu, celé množstvo učeníkov začalo radostne mohutným hlasom chváliť Boha za všetky mocné činy, ktoré videli, ³⁸ a volali: Požehnaný, ktorý prichádza, kráľ v mene Pánovom. Pokoj na nebi a sláva na výsostiach! ³⁹ Ale niektorí farizeji zo zástupu Mu hovorili: Majstre, zakáž to svojim učeníkom! ⁴⁰ Odpovedal im: Hovorím vám: Ak títo budú mlčať, kameň bude kričať.“

Milí bratia a milé sestry!

Keď na prvé Vianoce Mária porodila svojho syna, obvinula Ho plienkami a uložila v jaslách, množstvo anjelov spievalo: „Sláva na výsostiach Bohu a na zemi pokoj ľuďom dobrej vôle!“ (L 2, 14) A to sa Ježiš len čerstvo narodil. Na zemi ešte nestihol nič vykonať, no **pre anjelov sa práve odohrala najväčšia udalosť vo stvorení: Boh sa stal človekom, aby zachránil ľudstvo.**

Na Kvetnú nedeľu Ježiša neoslavujú anjeli, ale ľudia:

„Požehnaný, ktorý prichádza, kráľ v mene Pánovom. Pokoj na nebi a sláva na výsostiach!“ Ježiš po vykonaní pozemského diela vstupuje do Jeruzalema. Podľa Lukášovho evanjelia celé množstvo učeníkov „začalo radostne mohutným hlasom chváliť Boha za všetky mocné činy, ktoré videli.“

Vskutku, **Kvetná nedeľa, je v istom zmysle záverom. Pozeráme sa na to, čo pre nás Kristus doposiaľ urobil. Vidíme, že naše životy boli poznačené zázrakmi, vyslobodeniami a uzdraveniami.** Nemusíme byť starí – na sklonku života – aby sme to zistili.

Jedna katechétky chcela skončiť so svojou službou. Farár ju naliehavo prosil, aby vo vyučovaní detí ešte pokračovala. Tak pokračovala, no bez nadšenia a ochoty. V dôsledku vážnej životnej skúšky sa však jej život obrátil naruby. Keď bojovala so svojimi problémami, ktoré ju zdanlivo ničili, vnímala, že **Pán jej pomáha. Boh prestal byť teóriou. Stal sa živým-prítomným uprostred ťažkostí,** ktorými prechádzala. A farárovi povedala: „Bez Boha, bez Jeho pomoci, by som to nezvládla. Už nebudete musieť naliehať, aby som pokračovala v službe katechétky.“

Milí bratia, drahé sestry, **podobne ako Ježišovi prestierali ľudia na cestu rúcha a ratolesti kvôli zázrakom, ktoré**

videli, na oplátku my môžeme chváliť Boha, keď si uvedomíme Jeho doterajšie dobrodenia a vyslobodenia.

Možno v našej práci nastali ťažké chvíle, keď sme si mysleli, že stratíme svoje miesto. Spoločnosti sa nedarilo, boli sme v tíme, kde sme sa navzájom ťahali za nos, mali sme šéfa, nebol ani vlúdny, ani ohľaduplný. No s Božou pomocou sme aj tieto ťažké časy zvládli.

Možno bol náš rodinný život poznačený viacerými problémami. Prežívali sme zložité obdobie v manželstve. Naše deti mali starosti, ktoré nás trápili. Už sme ani nedúfali, že sa nám podarí zvládnuť to. No napriek týmto vzostupom a pádom sa našej rodine dnes darí pomerne dobre.

Môžeme myslieť na **sny, ktoré sa nám podarilo uskutočniť,** na radosti, ktoré sme zažili, na uzdravenia, či už fyzické alebo duchovné, na krásne chvíle, ktoré sme prežili, na náš vývoj, ktorý robí náš život tým, čím je.

Filozof Voltaire raz dostal otázku, čo by si vzal so sebou, keby mu horel dom. Skôr ako prezradím jeho odpoveď, počas niekoľkých sekúnd aj vy popremýšľajte nad otázkou: **Čo by ste si vzali so sebou, keby váš dom horel?**

Pravdepodobne ste si povedali: „Zobral by som si so sebou svoje doklady, peniaze, nejakú knihu alebo fotografiu, ktorú si obzvlášť cením.“ Viete, ako na túto otázku odpovedal Voltaire? Povedal: **„Keby mi horel dom, vzal by som so sebou oheň.“** Takto by celý dom zachránil.

Milí moji, tým, že vzdávame Bohu chválu, ohrňame nos nad nešťastnými udalosťami, skúškami, nad tým, čo nás ťaží. Keď si uvedomuje, čo dobré nás z Božej milosti postretlo, **keď sa na svoj život dívame ako na zázrak, zbavíme sa ohňa. Odstránime jed z ťažkých chvíľ. Zlomíme osten problémov, ktoré nás sužovali.** Áno, dom zachraňujeme tým, že otvárame srdce Bohu, ktorý nás prijíma.

Možno nájsť paralelu medzi cestou nášho života a cestou od Vianoc po Kvetnú nedeľu. Pri narodení Krista Boh sľubuje, že pošle svojho Syna, aby zmenil ľudské dejiny. Stále je to len **prísľub.** Naplní sa v Ježišovom živote. Keď sa obrátíme na Boha, uistuje nás, že bude s nami, že nás bude sprevádzať, viesť a pomáhať nám. V tejto chvíli je to len **záruka.** Účinky tejto istoty sa však prejavia, keď sa posunieme vo viere vpred.

Keď Pán Ježiš dokončil väčšinu svojej služby, učeníci a zástup videli Jeho zázraky. Pokrývajú cestu rúchami a ratolestami na znak vďaky za prijaté požehnanie.

Podobne ako učeníci, aj my sme pozvaní obzrieť sa späť a uvažovať o naplnení Božích zaslúbení v našom živote. Pozrieť sa na to, čo pre nás Kristus urobil a poďakovať Mu – obrazne povedané: položiť rúcha a ratolesti našej vďačnosti a obdivu na Jeho cestu.

Záver príbehu Kvetnej nedele je prekvapujúci. Zatiaľ čo sa zástup raduje a učenici dobrorečia Bohu, niektorí farizeji hovoria Ježišovi: „*Majstre, zakáž to svojim učeníkom!*“

Predstavme si, že ďakujeme Bohu za požehnania, ktorými nás obdaril. Sme radostní a vďační. **Namiesto, aby sme sa na pohár pozerali ako na poloprázdny, vidíme ho ako poloplňný.** Uprostred tejto zmesi dobrého a ťažkého, šťastia a nešťastia, ktorá je pre každého človeka jedinečná, **sa držíme svetla, ktoré dáva Boh.**

No nejakí súčasní farizeji nám vyčítajú: „Si naivný, nevidíš svet taký, aký je. Si aj nepríjemný: my sa boríme s každodennými problémami a ty prinášaš svoju vieru, o ktorú nestojíme, veď je len rozprávka pre deti... Nechaj si reči o Bohu, o Ježišovi.“

Áno, aj takáto môže byť naša každodenná realita.

Viera jedného človeka niekedy iného osloví, inokedy v ňom prebudí žiarlivosť.

Vidieť, že chválime Boha, je pre mnohých ľudí neznesiteľné. Radšej zostanú v bahne svojich nešťastí či chýb, než by prosili Boha o zmenu.

Paul Grüninger bol policajným náčelníkom vo švajčiarskom meste St. Gallen. V r. 1938 – 1939 odmietol zamietnuť vstup do krajiny – teda umožnil do Švajčiarska vstup 3000

Židom, ktorých pasy boli označené písmenom "J" (tzv. židovskou pečiatkou). Vďaka nemu týchto 3000 ľudí uniklo istej smrti. Úradmi Švajčiarska bol však Paul Grüninger prepustený za neposlušnosť a nikdy sa nesmel vrátiť do policajného zboru. Jeho rodina sa dostala do núdze. Rehabilitovaný bol až v roku 1995 – 23 rokov po svojej smrti. Štát Izrael mu udelil najvyššie vyznamenanie pre nežidov: titul Spravodlivý medzi národmi – človek, ktorý riskoval svoj život, aby zachránil Židov.

Kto chváli Boha, je spravodlivý v zmysle Biblie. Ľudia sa ho však vždy budú snažiť umlčať a prinútiť ho, aby sa zriekol svojej viery. Tí, ktorí tieto nástrahy pripravujú, nie sú poľutovaniahodní ľudia, ktorými možno opovrhovať alebo ich ignorovať. Jednoducho prejavujú ľudskú hriešnu prirodzenosť, ktorá sa radšej uzatvára do svojho hriechu alebo nešťastia, než aby uvažovala o zmene.

V čase Ježišovho pôsobenia patrili farizeji medzi najinteligentnejších a najvplyvnejších ľudí v spoločnosti. Výborne poznali Sväté písmo – a čo sa zbožnosti týka – dokázali pozoruhodné veci. U ľudí požívali vážnosť a obdiv. **Tí, ktorí sa vysmievajú našej viere, sú často v skupinách, ktoré máme rešpektujeme, neraz v našom príbuzenstve, či medzi kolegami.** Nenechajme sa tým odradiť. *Veď ak budú učenici mlčať, kameň bude kričať!* **Nič nezastaví chválu Boha. Nič nezmaže Jeho úžasné dobrodenia.**

Kiež by sme sa vytrvali v tábore tých, ktorí ignorovali poznámky posmievačov, prekonalí svoje nešťastie, pozreli sa na svoj život v Božom svetle a naďalej uctievali Pána pánov a Kráľa kráľov. Jemu patrí česť, sláva a dobrorečenie naveky!

Amen.

Použitím myšlienok D. Gnaegiho: [Martin Šefranko, evanjelický a. v.](#)

[farár](#)